Atasözleriyle Fabllar Serisi-10

KELLİK İLÂCI

içindekiler

KELLİK İLÂCI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Ben diyeyim yıllar önce, siz deyin daha dün gece. Buralardan uzak mı uzak, yolları çorak mı çorak bir orman varmış.

Bu ormanda yaşayan hayvanların hepsi birbirinden akıllıymış. Orman ahalisinin kimisi tarımla uğraşır; en güzel otları ve meyveleri yetiştirirmiş. Kimisi de ticaret yapar bol para kazanırmış.

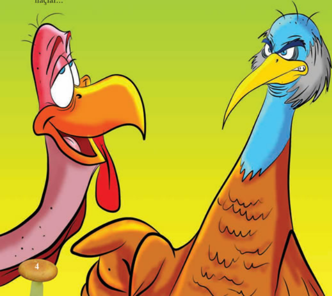
KELLIK-İLÂCI

Ticaretle uğraşan hayvanlardan biri de aklıyla tilkileri bile kendine hayran bırakan hindiymiş. Bu hindi ormanı gezmiş dolaşmış ve kelaynakların yaşadığı bölgede bir dükkân açmış.

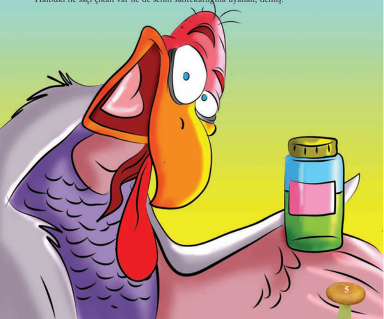

Bizim hindi açtığı dükkânda kelliğe ilâç olduğunu söylediği sabunları, macunları ve çeşit çeşit ilâçları satmış da satmış günlerce. Ona birçok kelaynak inanmış. Sırma gibi saçları olacak sanmış. Üstelik hindinin verdiği tarife göre ilâçları kullanmış. Sonunda kimi kelaynağın başı kızarmış bu ilâçlardan kiminin gözü. Kiminin keli daha bir parlamış, ayna gibi olmuş yüzü. Nerede kaldı sırma saçlar, kelliğe kellik katmış bu ilâçlar...

Gel zaman git zaman yaşlı bir kelaynağın aklı gelmiş başına, tuttuğu gibi yolu dikilmiş bizim kurnaz hindinin karşısına:

– Bana bak ey hindi! Bizim kelaynaklardan verdiğin ilâçları kullanmayan kalmadı. Hâlbuki ne saçı çıkan var ne de senin sahtekârlığına uyanan, demiş.

– Dur kızma hemen, bak şu en son getirdiğim ilâçtır. Bunu bir ay kullananın kellik diye bir derdi kalmayacaktır, diyerek, yeni ilâcı göstermiş hindi.

– Sen kendi keline bak hele sahtekâr hindi. Madem şu kelliğin vardı çaresi, olur muydu senin gibinin böyle bir derdi. Hadi topla tasını tarağını da gözüm görmesin seni, diyerek hindiyi iyi bir terslemiş.

– Kusura bakma dostum gideceğim, ama oyunumu nereden anladın, diye sormadan edememiş hindi.

Dayanamamış kelaynak, elindeki sopayı vurmuş hindinin kaşına:

– Kelin ilâcı olsaydı sürerdi kendi başına, diyerek onu kovmuş.

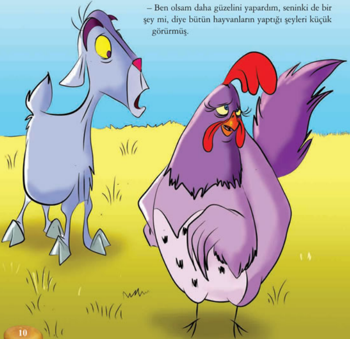
BİLGİÇ TAVUK

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Eski hamam içinde cinler cirit oynarken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallarken. Keloğlan'ın köyünden uzak, Ali Baba'nın köyüne yakın bir çiftlik varmış.

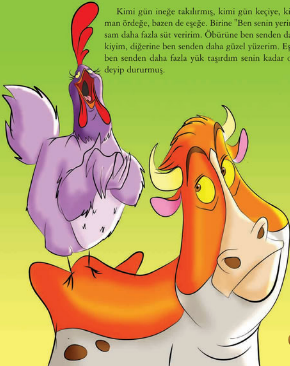

Bu çiftlikte kümes hayvanlarının tamamı bulunur, bütün çiftlik hayvanları mutlu mutlu yaşarmış. Hayatından memnun olmayan sadece bir tavuk varmış. Kimsenin yaptığı işi beğenmez her zaman:

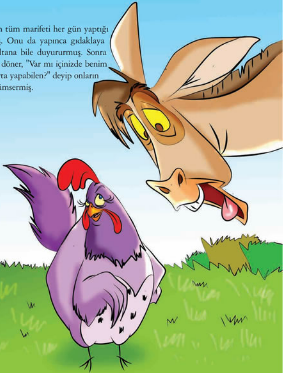

– Ben olsam daha güzelini yapardım, seninki de bir şey mi, diye bütün hayvanların yaptığı şeyleri küçük görürmüş.

Kimi gün ineğe takılırmış, kimi gün keçiye, kimi zaman ördeğe, bazen de eşeğe. Birine "Ben senin yerinde olsam daha fazla süt veririm. Öbürüne ben senden daha zekiyim, diğerine ben senden daha güzel yüzerim. Eşeğe de ben senden daha fazla yük taşırdım senin kadar olsam." deyip dururmuş.

Oysa kendisinin tüm marifeti her gün yaptığı bir yumurtacıkmış. Onu da yapınca gıdaklaya gıdaklaya sağır sultana bile duyururmuş. Sonra da diğer tavuklara döner, "Var mı içinizde benim kadar güzel yumurta yapabilen?" deyip onların yumurtalarını küçümsermiş.

Öyle bir zaman gelmiş ki çiftlikteki hayvanların tamamı bu bilmiş tavuktan bıkmış usanmış. Çiftliğin yakınındaki derede ördekler bilgiç tavuktan bahsederken, kurbağa konuşulanları duymuş.

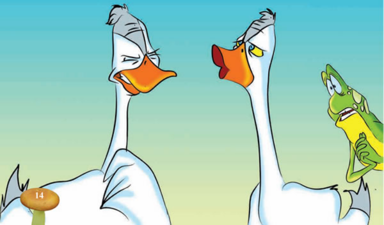

– Dostlar yaklaşın hele yanıma, diyeceklerim var size, bir ders vermeli bu tavuğa.

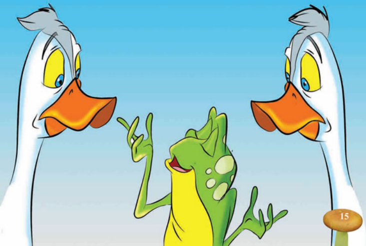
– Doğru söylüyorsun kurbağa kardeş, böyle dost düşman başına.

– Bu dostumuz çok güveniyor madem aklına, yağmurlu bir günde onu alın da gelin yanıma.

– Ne ders vereceksin kurbağa kardeş bize de söyle Allah aşkına, diye meraklanmış ördekler.

– Sizin gibi yüzebileceğini söylüyorsa eğer, onu böyle imtihan etmeye değer. Suyun derin olmadığı yerlerde sizinle birlikte süzülsün, yağmurla birlikte kanatları güzelce büzülsün.

– Ya sonra ne olacak kurbağa kardeş?

– Zaman sonra siz havalanın bakalım. O zaman görelim sizden güzel uçşun kartal kanatlım.

– Bu söylediğin iyi bir ders olacak bizimkine. Şimdi dönelim biz çiftliğe. Yağmurlu bir gün alır geliriz onu da dereye.

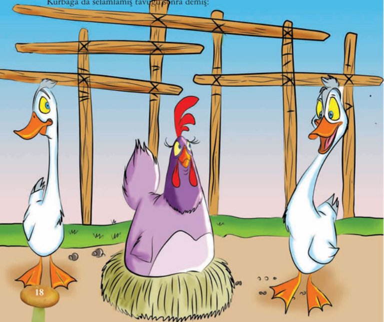
Aradan çok zaman geçmeden bir gün başlamış bir yağmur, ama ne yağmur. Ördekler tavuğu dolduruşa getirmişler. "Yağmurlu günde daha güzel yüzülür, uçarken de kanatlarından sular süzülür." demişler.

Bu kadar lafın altında kalamamış tavuk. Keşke demiş daha giderken içinden, "Yapmasaydım bu kadar ukalâlık."

Neyse gelmişler dereye yüzmüşler sığ yerlerde biraz, ördeklerin ağzında şarkı ve saz.

Kurbağa da selâmlamış tavuğu sonra demiş:

– Efendim ne güzel yüzüyorsunuz, bilmeyenler zanneder sizi kuğu.

Tavuksa belli etmemeye çalışıyormuş giderek ağırlaştığını, Ördek gibi yüzemediğini anlamış, anlayınca gövdesinin suya battığını.

– Dostlar ben ettim siz etmeyin, beni burada boğulmaya terk etmeyin, diye yalvarmaya başlamış tavuk.

– Bizden güzel uçuyordun ya hani, kanatlarını çırp da kurtarsın seni, demiş ördekler.

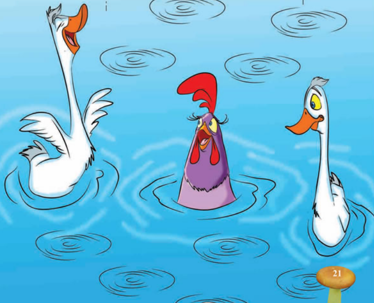

– Dostlar ben dersimi fazlasıyla aldım, kurtarın beni vallahi çok bunaldım. Yaşadıklarım olsun bana ders, kimsenin işine karışmam, artık pes, diyerek son çırpınışlarını yapmaya başlamış tavuk.

Artık kurbağa da anlamış tavuğun dersini aldığını, endişelenmiş bile onun için demiş ki:

– Kurtarın şu zavallıyı!

Suya inip tavuğu kurtarmışlar. Sonra da hep birlikte çiftliğe dönmüşler.

O günden sonra tavuk bırakmış ukalâlığı. Ne zaman yağmur yağsa aklına gelmiş eski hâlleri. Kimsenin işine karışmamış bir daha, anlatmış kendi hikâyesini genç tavuklara.

